

РЕШЕНИЕ

№ 7089

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 16.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10126** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на О. Г. с ЛНЧ [ЕГН] –гражданка на У., лично и в качеството си на законен представител на малолетния си син Ф. Г. с ЛНЧ [ЕГН] чрез адв. П. Ж. с адрес за призоваване – [населено място], [улица], ет.3 БХК срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-В3/7624/28.09.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –В., с която ѝ е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик – Ф. Г., записан в четвърти клас.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон-нормата на чл. 39, ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, както и директива 2001/55/ЕО на съвета от 20.07.2001 година относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица и конвенция на ООН за правата на детето. Претендира се, че детето попада в обхвата на закрилата на посочените правни основания. Моли се за отмяна на оспорения административен акт и връщане на преписката за ново разглеждане.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явава, представлява се от адв.Ж., който поддържа жалбата и моли да бъде отменена оспорената заповед. Не претендира разноси.

Ответната страна – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. с

представен писмен отговор оспорва жалбата, излага съображения за законосъобразност на оспорената заповед. Тази теза се застъпва и в проведеното открито съдебно заседание чрез процесуалния представител на ответника-юрисконсулт Б. Б., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за отхвърляне на жалбата. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд - София-град, III отделение, 61-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт и във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, приема за установено следното:

О. Г. е гражданин на У. с предоставена временна закрила, притежаваща личен номер на чужденец [ЕГН], заедно с децата си под 14 години Ф. Г. – [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН] и Е. Г. – [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН]

На 26.09.2023 г. О. Г. подава Заявление – Декларация с вх.№ ЗСПД/Д-С-ВЗ/7624 за отпускане на еднократна помощ за ученик, записан в четвърти клас по реда на чл. 10а от Закона за семейни помощи за деца, за сина си Ф. Г., записан за редовен ученик в четвърти клас през учебната 2023/2024 г. в З.СУ "М. Д." СО - район „И.“. Към заявлението е представено Удостоверение от учебното заведение с изх.№ 788-16/07.09.2023г., което да послужи пред Дирекция "Социално подпомагане" - В..

След извършена проверка на подаденото заявление от служител на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. е изготвено предложение да бъде отказана поисканата еднократна помощ по чл.10а от Закона за семейните помощи за деца, като са изложени мотиви, че семейството не попада в кръга от лица посочени в чл.3 т.5 от ЗСПД.

Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С-ВЗ/7624/28.09.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –В., с която е отказано на жалбоподателя отпускане на еднократна помощ за ученик – Ф. Г., записан в четвърти клас , тъй като лицето в кръга от лица посочен чл. 3 от ЗСПД. Изложени са мотиви, че съгласно чл.3, т.5 от ЗСПД, право на семейни помощи за деца имат семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, но който Република България е страна. В Закона за убежището и бежанците не е изрично предвидено получаването на семейни помощи. Има сключен договор между Република България и У. за социално осигуряване, но в Република България този договор не се отнася за семейни помощи или парични обезщетение.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, представен е писмено отговор и писмени доказателства, относно компетентността на органа издал оспорената заповед. Страните не са ангажирали други доказателства.

При така установеното от фактическа страна Административен съд-София-град, 61 -ви състав, обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗСПД, съгласно който Семейните помощи за деца се отпускат със заповед на директора на

дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Заповедта е подписана при условията на заместване от Р. С. П., който съгласно представената по делото Заповед № РД01-700/22.06.2016 г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане е разпоредил при отсъствие на титуляра на длъжността „директор ДСП“ за срок до 30 работни дни, функциите на директор на ДСП да се изпълняват в пълен обем от служителя, заемащ длъжността „началник на отдел „Социална закрила“ в съответното ДСП.

Съгласно Заповед № ЧР-7-132 386/19.09.2023г. на изп.директор на АСП, на Е. Г. Б. –Директор на ДСП –В. е разрешен платен годишен отпуск за 3 дни, считано от 28.09.2023г. до 02.10.2023г. включително, като по време на отпуска следва да се замества от Р. С. П. на длъжност Началник отдел „Социална закрила“. Оспореният административен акт е издаден именно от посоченото лице при условията на заместване.

В чл. 2, ал. 1 от ППЗСПД е предвидено, че семейни помощи при отглеждане на деца се отпускат от Дирекциите "Социално подпомагане" въз основа на молба-декларация, заедно с необходимите документи, която се подава по постоянен адрес на правоимащото лице, с изключение на случаите по чл. 11, ал. 5. Не е спорно, че в случая постоянният адрес на жалбоподателя е в [населено място], Столична община –район „В.“.

Следователно оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на законово предоставените му правомощия.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма, съдържа фактически и правни основания и всички задължителни реквизити.

В производството по издаване на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

Между страните липсва спор по отношение на фактите. Спорен е въпросът относно противоречието на разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД с други нормативни актове.

Безспорно като лице с предоставена временна закрила, жалбоподателката и семейството ѝ имат право на социално подпомагане, съгласно чл. 39 ал.1т.4 от ЗУБ. В Закона за социалното подпомагане е предвидено отпускането на социални помощи и за лице с предоставена временна закрила. Същевременно претендираната помощ е по реда на ЗСПД, която е определена за "семейна помощ". Независимо от различното наименование на помощта, обвързването ѝ с посещение на детето в училище, водят до извода, че тя представлява вид социално подпомагане, тъй като отговаря на законовата дефиниция за социално подпомагане в чл. 2, ал. 2 от Закона за социалното подпомагане.

Спорът е правен и се свежда до въпроса дали са основания за отпускане на еднократна помощ по чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД за детето. Според чл. 47, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ), отглеждането на децата до пълнолетието им се подпомага от държавата. Освен това Конституцията е прогласила и правото на гражданите на социално подпомагане (чл. 51, ал. 1). Съответно, съгласно чл. 26, ал. 2 КРБ чужденците, които пребивават в Република България имат всички права по тази Конституция с изключение на правата, за които Конституцията и законите изискват българско гражданство. От своя страна Законът за убежището и бежанците (ЗУБ) определя условията и реда за предоставяне на закрила на чужденци на територията на Република България, както и техните права и задължения, като в чл.

39, ал. 1, т. 4 от същия изрично е предвидено, че чужденците с предоставена временна закрила (каквото е предоставена на жалбоподателката) имат право на социално подпомагане.

С нормата на чл. 3 ЗСПД законодателят е очертал кръга на лицата, които имат право на семейни помощи за деца, а именно: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Настоящият случай не попада в нито една от изброените от ЗСПД хипотези, но с оглед цитираната по-горе нормативна уредба, детето има право на еднократна помощ по чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД .

Ограничението, съдържащо се в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД, не трябва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 1 и т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето (ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г.), защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

В чл. 27, т. 1 от Конвенцията за правата на детето е предвидено, че държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а в т. 3, че държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия, в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ, програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Безспорно Конвенцията обхваща правото на образование като социално право.

Обжалваният акт е в противоречие и с норми на правото на Европейския съюз и в частност Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001 г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица, която предвижда в чл. 13, т. 2, че държавите членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от "Социални грижи" на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби в българското законодателство се съдържат именно в цитирания по-горе ЗСПД (според § 1а от ПЗР на ЗУБ, този закон въвежда разпоредбите на Директива 2001/55/ЕО на Съвета за минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица и за мерките за поддържане на баланса между държавите членки в полагането на усилия за прием на такива лица и понасяне на последиците от този прием) и административният орган, издал процесната заповед, е бил длъжен да ги съобрази при постановяване на обжалвания акт, което очевидно не е сторил.

При това положение, постановяването на отказ за изплащане на еднократна помощ по

чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД, с аргумент за липса на българско гражданство на детето или международен договор между Република България и трета страна, е в явно несъответствие с горепосочените норми и в противоречие с целта на закона.

Тези съображения обосновават крайния извод на съда за незаконосъобразност на оспорения административен акт, който следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК, делото следва да бъде изпратено като преписка на административния орган за ново произнасяне по заявление-декларация с вх. ЗСПД/Д-С-ВЗ/7624/26.09.2023 г., за отпускане на еднократна помощ по чл. 10а, ал. 1 от ЗСПД, подадено от О. Г. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на У., с регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила №[ЕИК], действаща в качеството си на майка и законен представител на малолетния Ф. Г. с ЛНЧ [ЕГН], при съблюдаване на дадените с настоящо решение указания по тълкуването и прилагането на закон.

По делото не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, Административният съд – С. град, 61 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-С-ВЗ/7624/28.09.2023г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –В., с която ѝ е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик – Ф. Г., записан в четвърти клас.

ВРЪЩА преписката на Директора на дирекция социално подпомагане –В. за ново произнасяне в едномесечен срок от получаване на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: